

Ἵποκορ. τοῦ ἐπιρρ. ἀπαγάληα διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ούτσικα. Τὸ παληούτσ'κα ἐκ τοῦ *παγα-
ληούτσικα ἐκπεσόντος τοῦ γ.

Ἀπαγάληα, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἀν.: Ἡρεῖ κουντά μας παληού-
τσ'κα Μάλγαρ.

ἀπαγαλῆω ἀμάρτ. ἀπογαλῆω Ἡπ. 'πουγαλῆω Μακεδ.
(Καστορ.) ἀπαγαλῆζου Μακεδ. (Βέρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀπαγάληα. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πρ.
ἀγαλῆω.

1) Μετριάζομαι, κοπάζω Μακεδ. (Βέρ.): Ἀπαγάληας ἡ
βροχή. Συνών. λιγοστεύω. 2) Περιμένω, ἀναμένω
Μακεδ. (Καστορ.): Πουγαλεῖτε με, μὴ φρεύγετε. Συνών.
ἀγαλῆω 1. 3) Προσέχω Ἡπ.: Απογαλεῖτε νὰ μὴν πέσετε.
Συνών. ἀγαλῆω 2.

ἀπαγαπῶ Πελοπν. (Λιγούρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ἀγαπῶ.

Παύω νὰ ἀγαπῶ ἐνθ' ἀν.: Ἀσμ.

Σίντας τὴν προυταγάπησι, Βλάχα κι βλαχουπούλλα,
οἰντας τὴν ἀπαγάπησι, παλαιόβλαχα, τῆς λέει

Αἰτωλ.

ἀπαγγελία ἡ, λόγ. σύννηθ.

Τὸ ἀρχ. οὐς. ἀπαγγελία.

Ἡ μετὰ ρυθμοῦ ἢ ὕφους ἐντέχνου ἐκφώνησις ἢ ἀνά-
γνωσις πεζῶν ἢ ἐμμέτρων λόγων: Ἐχει καλὴ-κακὴ ἀπαγγελία.

ἀπαγγελιάζω ἀμάρτ. ἀπογελιάζω Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ἀγγελιάζω.

Γίνομαι πολὺ ἰσχνός, ἐξασθενῶ πολὺ σωματικῶς:
Ἦτονε δὰ κι ἀγγελιασμένη καὶ μὲ τὸ σεκλέει τώρα πάλι ἐπο-
γέλιασε. Συνών. ἀγγελιάζω 2, ἀδυναμιάζω, ἀδυ-
ναμίζω, ἀδυναμώνω, ἀδυνατεύω, ἀδυνατίζω,
ἀπαδυναμίζω, ἀπαδυναμώνω, ἀπαδυνατίζω,
παραγγελιάζω.

ἀπαγιαντῶ Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

Ἐκ συμφύρ. τῶν ρ. ἀπαντῶ καὶ νταγιαντῶ.

Ἀπροσ. ὑπάρχει διάθεσις: Δὲ μ' ἀπαγιαντάει νὰ πιάσω
δουλειά. Δὲν σ' ἀπαγιάταγε νὰ μὴ μιλήσης!

ἀπαγκειάζω Ἄνδρ. Ἡπ. Μῆλ. Πελοπν. (Αἰγ. Ἄνδρ. ἰο.
Καλάβρυτ. Κορινθ. Κυνοῦρ. Λακων. Πύργος Ἡλ. Τρι-
φυλ. κ. ἄ.) — Δλουκοπ. Ποιμεν. Ρούμελ. 26 — Λεξ. Αἰν.
Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Βλαστ. 363 Πρω. Δημητρ. ἀπαγ-
κειάζου Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀράχ. Ἀρτοτ.) Σάμ. ἀπαγειάζω
Κρήτ. ἀπαγειάζου Θεσσ. (Ζαγορ. κ. ἄ.) Σκόπ. ἀπατξείάζω
Κύθηρ. ἀπατξείάζω Πελοπν. (Τρίκκ. Κλουτσινοχ.) ἀπατξεία-
ζου Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) ἀπαντξείζου Τσακων. ἀπατξείζου
Σκῦρ. ἀπογκειάζου Πελοπν. (Μάν.) παγκειάζω Γδροσίν.
Βοτάν. ἀγάπ. 25 πακειάζω Θράκ. (Πλαγιάρ.) πογκειάζω
Πελοπν. (Γέρμ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ἀγκειάζω.

1) Ἀπροσ. εἶναι ὑπὴνεμον, δὲν προσβάλλεται ὑπὸ τοῦ
ἀνέμου ἢ τῆς βροχῆς Ἄνδρ. Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) Κρήτ.
Πελοπν. (Αἰγ. Πύργος Ἡλ.) Σάμ. Σκόπ. Σκῦρ. κ. ἄ.
— Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Βλαστ. 363 Πρω. Δημητρ.: Ἐδῶ
ἀπαγκειάζει Πύργος Ἡλ. Ἀτ' ἀποπίο' ἀπαγειάζει μιὰ οὐλγὰ
(ἀτ' = ἀτὰ = αὐτοῦ, μιὰ οὐλγὰ = ὀλίγον) Κρήτ. Ἐλα νὰ στα-
θοῦμε δῶδὰ 'ς τὸ παῖ π' ἀπατξείζει (παῖ = βράχος) Σκῦρ.
Ἰκειδὰ κονδὰ εἶνι μιὰ ἀγάλ', ἀπ' ἀπαγειάζ' ἀπ' τοῦ μαῖστρου
Σκόπ. Συνών. ἀπανεμίζω. 2) Προσώπ. καταφεύγω εἰς
ὑπὴνεμον μέρος, προφυλάττομαι που ἀπὸ κακοκαιρίαν
ἐνθ' ἀν.: Βρῆκα νὰ κοιτῶνα κι ἀπάγειασα Θεσσ. Ἀπαγκειά-
σαμε 'ς ἓνα τοῖχο Λεξ. Πρω. Ἀπάτξειασα τὴν ὥρα πῶ-

βρεχε κάτου ἀπὸ 'να κλαρὶ Κλουτσινοχ. Ἐσκεπάσαμε τὸ
οπίτι κι ἀπαγκειάσαμε Πελοπν. Ἀπαγκειάζω ἀπὸ τὸν ἀνεμο
Λεξ. Βλαστ. 363 Εἶδαμε φῶς κ' ἤρθαμε κατὰ δῶ νὰ παγ-
κειάσουμε ὡς νὰ φέξη Γδροσίν. ἐνθ' ἀν. Δὲ θέλουν καὶ
μεγάλα πράματα ν' ἀπαγκειάζουν κἄπως ἀπὸ βροχή, ἀπ' ἀγέρα
Δλουκοπ. ἐνθ' ἀν.: Συνών. ἀπαγκειάρω 1, ἀπανε-
μίζω. β) Εὐρίσκω ἄσυλον, προστασίαν Θεσσ.: Εἶνι
καλὰ τῶρ' αὐτός, ἀπάγειασι. Πῆι ἰκεῖ κι ἀπάγειασι. Συνών.
ἀπανεμίζω. γ) Κρύπτομαι Πελοπν. (Γέρμ.): Τὰ γίδια
εἶναι πογκειασμένα.

Πρ. ἀγκειάζω.

ἀπαγκειανέμι τό, Εὐβ. (Κάρυστ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπάγκειος καὶ τοῦ οὐς. ἀνέμι (Ι).

Μέρος μὴ προσβαλλόμενον ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, ὑπὴνεμον:
Πάμε 'ς τ' ἀπαγκειανέμι νὰ καθίσουμε. Ἐμεῖς ἐδῶ 'ς τὸ οπίτι
μας ἔχομε ἀπαγκειανέμι. Συνών. ἀγκειάνεμος.

ἀπαγκειάρω Ζάκ. ἀμπακειάρω Ζάκ. ἀδαγειάρω
Τῆν. ἀπογκειάρω Ζάκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπάγκειος κατὰ τὰ εἰς -άρω ἐκ τῆς
Ἰταλ. ρήματα.

1) Ἀμτβ. προφυλάττομαι ἀπὸ τῆς κακοκαιρίας Ζάκ.
Συνών. ἀπαγκειάζω 2, ἀπανεμίζω. 2) Μετβ. προ-
φυλάττω, ἐξασφαλίζω τι Τῆν.

ἀπάγκειασμα τό, Θεσσ. Στερελλ. (Ἀμφ. Ἀράχ.)
— Λεξ. Αἰν.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπαγκειάζω.

1) Μέρος ὑπὴνεμον ἐνθ' ἀν.: Ἡῦρ' ἀπάγκειασμα κι
σιθά'κα Ἀμφ. Καλὸ ἀπάγκειασμα 'δουδὰ εἶνι, ἃς ξαπλώσουμε
Ἀράχ. Μὰ καλύβα γι' ἀπάγκειασμα μὴ φτάθ' αὐτόθ. Συνών.
ἀπάγκειος 2. 2) Προστασία Θεσσ.: Ἐχει ἀπάγκειασμα
αὐτή! Συνών. ἀπάγκειος 4.

ἀπαγκειερός ἐπίθ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Μαζαίκ.
Μεσσ. Σιβ.) Στερελλ. (Ἀράχ.) — ΑΠαπαδιαμ. Νοσταλγ. 95

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπάγκειος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ερός.

Ὁ ἀπὸ τῆς κακοκαιρίας προστατευόμενος, ὑπὴνεμος
ἐνθ' ἀν.: Ἀπαγκειερός τόπους, δὲ φουσαεῖ Ἀράχ. Οἱ ἰδοπα-
ραραῖοι μένουν πάντα 'ς τ' ἀπαγκειερώτερα μέρη Μαζαίκ.
Ἐπιασε δυνατὰ τὸ τιμόνι καὶ μὲ τὰ πολλὰ ὀρτοαρίσματα ἤλθεν
ἡ φελούκα εἰς μέρος ἀπαγκειερόν ΑΠαπαδιαμ. ἐνθ' ἀν.
Συνών. ἀπάγκειος 1.

ἀπάγκειος ἐπίθ. σύννηθ. ἀπάγκειους βόρ. ἰδιώμ.
ἀπάγειος Προπ. (Κύζ.) κ. ἄ. πάγειος Ἄνδρ. ἀπάγκειο τό,
σύννηθ. ἀπάγειο Ἰθάκ. Κρήτ. Κύθηρ. ἀπάγκειον βόρ.
ἰδιώμ. ἀπάγει Θεσσ. ἀπάτξειο Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) ἀπάν-
τξειο Πελοπν. (Τρίκκ.) ἀδάτξο Νάξ. (Χαλκ.) ἀπάντξει
Τσακων. ἀδάγειο Τῆν. ἀπόγκειο Πελοπν. (Γέρμ. Λακων.
Μάν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιθ. ἄγκειος.

1) Ὁ μὴ προσβαλλόμενος ὑπὸ ἀνέμου, βροχῆς κττ.,
ὑπὴνεμος σύννηθ.: Ἀπάγκειος τόπος. Ἀπάγκειο μέρος σύννηθ.
Συνών. ἀνάερος (Ι) 2, ἀπαγκειερός, ἀπάνεμος. 2)
Ὡς οὐς, μέρος ὑπὴνεμον σύννηθ.: Πιάσε ἓνα ἀπάγκειο νὰ
λμιαστῆς. Ἐλα νὰ καθίσουμε ἐδῶ ποῦ εἶν' ἀπάγκειο σύννηθ.
Αὐτοῦ εἶν' ἓνα μουνουπάτ' κ' εἶν' ἀπάγκειο Θεσσ. Εἶνι
ἀπάγκειους Σάμ. Ἐλα δῶ 'ς τὸν ἀπάγκειο Πελοπν. (Μεσσ.)
Κάτσε δῶ 'ς τ' ἀπάτξειο Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) || Φρ. Ἐπιασα
τ' ἀπάγκειο (τεμπελελιάζω) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἐπιασι
τ' ἀπάγκειο (εἰρων. ἐπὶ ἀποτυχόντος εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις
του) αὐτόθ. Συνών. ἀπάγκειασμα 1. 3) Νηνεμία

Λεξ. Ἡπίτ. Δημητρ. : Ἐχει ἀπάγκειο σήμερα Λεξ. Δημητρ.

4) Μεταφ. προστασία Στερελλ. (Αἰτωλ.) : Δὲν ἔχ' ἀπάγκειο αὐτός. Συνών. ἀπάγγειασμα 2.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Σκίαθ. καὶ ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀπάγου Κρήτ. Πβ. ἄγκειος.

ἀπαγκλισμός ὁ, ἀμάρτ. ἀπαγκλισμός Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. ἄγκλισμός.

Ἐξάντλησις, ἀποτελείωσις : Ἀπαγκλισμὸς δ' ἀπαγκλισμοῦ δὲν ἔχει! Συνών. ἄγκλισμός, τελειωμός.

ἀπαγκλῶ ἀμάρτ. ἀπαγκλῶ Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀπογκλῶ Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ἄγκλῶ.

Καθαρίζω τι : Ἀκόμα δὲ δ' ἀπόγλησες τὰ δώματά σας ; — Ἐπόγλησά τα, μὰ δὲν εἶχανε δὰ καὶ πολλὰ χιόνια ἀπάνω, ἵατι εἶναι ἔξωβορα. Ἀπαγκλῶ τὸ χωράφι. Συνών. ἄγκλῶ A3.

ἀπαγνάντια ἐπίρρ. Ἡπ. (Ζαγόρ. Πρέβ.) — Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀπαγνάδια Μακεδ. (Μελέν.) — Κορ. Ἀνέκδ. λεξιλ. σημ. 85 ἀπανάντια Λυκ. (Λιβύσσ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιρρ. ἀγνάντια.

Ἀπέναντι ἔνθ' ἄν. : Κάθεται ἀπαγνάντια ἔς τὸ σπῖτι μας Λεξ. Δημητρ. Ἀπαγνάντια σ' εἶδα πῶρχουσουν Πρέβ. Τὸν εἶδ' ἀπαγνάντια Ζαγόρ. || Παροιμ. Ἀπαγνάντια ἀπ' τὸ τραπέζι κἀνένας δὲ χορταίνει (πρέπει νὰ ἐπιδιώξῃ τις νὰ ἐπωφεληθῇ εὐνοϊκὰς περιστάσεις) Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀγνάντια A1, ἀνάγναντα.

ἀπαγόρευσι ἡ, λόγ. σύνηθ. ἀπαγόρευσι πολλαχ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀπαγόρευσις.

Κώλυμα, ἀπαγόρευσις : Ἦταν ἡ μορφή ἐκείνη μὲ ἀπαγόρευσι ἔς τοὺς ἐλπίδες, ἔς τὰ ὄνειρα, ἔνα σβήσιμο καλὸ τῆς χαρᾶς ΔΒουτυρ. Τριανταδύο διηγ. 120

ἀπαγορεύω λόγ. κοιν. ἀπαγορεύου βόρ. ιδιῶμ.

Τὸ ἀρχ. ἀπαγορεύω.

Ἀποτρέπω νὰ γίνῃ τι, ἐμποδίζω, κωλύω : Σοῦ ἀπαγορεύω νὰ καπνίζῃς - νὰ μιλᾷς - νὰ φύγῃς κττ. Ὁ γιαντὸς μοῦ ἀπαγόρευε τὰ ἀλμυρὰ - τὰ γιαντιστά. Ἀπαγορεύεται τὸ κάπνισμα.

ἀπαγόρεια ἡ, Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἄ.) ἀπογόρεια Ἡπ. ἀπουγόρεια Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀπαγόρεια τά, Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀπαγορεύω. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Τεσσαρακονταετ. ΚΚόντου 21.

1) Νωχέλεια, ραθυμία, νωθρότης : Τὸν ἔπιασε ἡ ἀπογόρεια Ἡπ. Τ' εἶν' αὐτὴ ἡ ἀπουγόρεια π' σ' ἔπιασε ; Ζαγόρ. Τὸν πιάσιν τ' ἀπαγόρεια τοῦ Ἡπ. 2) Ἡ ζάλη τὴν ὁποῖαν αἰσθάνεται τις καθήμενος πλησίον τῆς πυρᾶς Ἡπ.

ἀπάγρια ἐπίρρ. Πελοπν. (Λακων.) ἀπάγρια Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιρρ. ἄγρια.

1) Μετὰ ἀγρίου τρόπου, ἀγρίως : Σὲ πῆρε ἀπάγρια αὐτός. Τοῦ ζήτησα λεπτὰ καὶ μὲ πῆρε ἀπάγρια. 2) Ἰσχυρῶς, ἀγρίως : Ἄσμ.

Θὰ βάλου ἀπάγρια τῇ φωνῇ | κὶ ἄγρια τὸ μοιρολόγι (μοιρολ.)

ἀπαγροικητὰ ἐπίρρ. Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιρρ. ἀγροικητὰ.

Ἐξ ἀκοῆς, συνήθως μετὰ τοῦ ρ. ἔχω : Ἄσμ.

Ἦν τὰ εἶχα-ν-ἀπαγροικητὰ | τὰ βλαχοχώρια τοῦ Μορεᾶ (μοιρολ.) Συνών. ἀγροικητὰ, ἀκουστά.

ἀπαγωγή ἡ, λόγ. κοιν.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀπαγωγή.

Ἡ βιαία ἡ ἐκουσία ἀρπαγὴ νεάνιδος : Φέτο εἶχαμε ἓνα σωρὸ ἀπαγωγές. Ἐγινε μὲ ἀπαγωγή.

ἀπάγωγτος ἐπίθ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. παγωγτός < παγώνω.

Ὁ μὴ παγωμένος, μὴ καταψυγείς : Ἀπάγωτο νερὸ-φροῦττο.

ἀπαδειάζω Ἡπ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) — Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀποδειάζω Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Χίος ἀπαδειάζω Κύπρ. ποδειάζω Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ποδκειάζω Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ἀδειάζω.

1) Ἀδειάζω τελείως, ἐκκενῶ : Ἡπ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Χίος : Ἀπόδειασε τὸ ποτήρι καὶ δῶσ' μου το Χίος Ἀκόμα δὲ δὸ ποδειάσα τὸ βαυλο Ἀπύρανθ. Ἀ δὲν ἀπαδειάσω τὸ σεδούκι, δὲ ἀρώω αὐτόθ. Συνών. ἀδειάζω B1. 2) Εὐρίσκω εὐκαιρίαν Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Κύπρ. : Δὲν ἐπάδειασα νὰ ἔρω νὰ σὲ δῶ Κύπρ. Δὲν ἐπόδειασ' ἀκόμα Ἀπύρανθ.

***ἀπαδράχνω**, ἀπαβράχνω Τσακων.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ἀδράχνω, παρ' ὃ καὶ ἀβράχνω. Ἰδ. καὶ HPernot Dial. Tsakon. 318

Βιαίως λαμβάνω τι, ἀφαρπάζω. Συνών. ἀδράχνω A1.

ἀπαδυναμίζω ἀμάρτ. ἀποδυναμίζω Κρήτ. (Ρέθυμν. κ. ἄ) ποῦναμίζω Κάλυμν.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ἀδυναμίζω.

Ἀποβάλλω τὰς σωματικὰς μου δυνάμεις, καθίσταμαι ἀδύνατος, ἄτονος ἔνθ' ἄν. : Ἀπὸ τὴν ὕστερη ἀρρώστια ἀποδυνάμισεν τὸ κωπέλλι Ρέθυμν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπαγγελιάζω.

ἀπαδυναμώνω Πόντ. (Ἰμερ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ἀδυναμώνω.

Ἀπαδυναμίζω, ὁ ἰδ. : Ἄσμ.

Ἐγὼ χάθην ἡ δύναμι μ' καὶ ἐπεδυναμῶθα κὶ ἄλλο 'κὶ σφῶ' τὰ γόνάτα μ' κὶ ἄλλο 'κὶ σφῶ' τ' ὠμία μ'

ἀπαδυνατίζω ἀμάρτ. ἀποδυνατίζω Χίος — Λεξ. Μπριγκ. ἀπουδ'νατίζω Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ποῦνατίζω Ρόδ. ἀποδυνατῶ Πόντ. (Οἰν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ἀδυνατίζω. Ὁ τύπ. ἀποδυνατίζω καὶ μεσν. Πβ. Διηγ. παιδιόφρ. στίχ. 790 (ἔκδ. Wagner σ. 168) «καὶ ὅταν ἐξαπορισθῇς καὶ ἀποδυνατίσῃς, | ἐκβάλλουν καὶ ὑπάγουν σε ἔξω εἰς τὸ λιβάδιν».

Ἀπαδυναμίζω, ὁ ἰδ.

ἀπαδυνάτισμα τό, ἀμάρτ. ἀπουδ'νάτ'σμα Θράκ. (Ἀδριανούπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπαδυνατίζω. Παρὰ Σομ. τύπ. ἀποδυνάτισμα.

Ἐξαδυνάτισις, ἐξασθένισις.

ἀπαζάρευτος ἐπίθ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *παζάρευτός < παζαρεύω.

1) Ἐκεῖνος περὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἔγιναν διαπραγματεύσεις : Ἔτσι τ' ἀγόρασα, ἀπαζάρευτα. 2) Ὁ μὴ δεχόμενος διαπραγματεύσεις : Εἶναι ἀπαζάρευτος ἄνθρωπος αὐτός, δὲν κάνει παζάρια.

ἀπάθεια ἡ, λόγ. κοιν. ἀπάθεια σύνηθ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀπάθεια.

1) Ψυχικὴ ἡρεμία, ἔλλειψις συγκινήσεων λόγ. κοιν. : Ἀπάθεια ποῦ σοῦ τὴν ἔχει! 2) Ἐλλειψις στενοχωρίας, ἄνεσις Ἡπ. (Χουλιαρ.) Θράκ. (Κομοτ.) : Ζῇ μ' ἀπάθεια οὐ καλότηχους Χουλιαρ. 3) Ὑπομονὴ Θράκ. (Αἰν.) : Παροιμ.

Μὲ τὴν ἀπάθεια | βράζ' ἡ πάπια

(διὰ νὰ συντελεσθῇ ἔργον τι ἀπαιτεῖται ὑπομονή).

ἀπάθητος ἐπίθ. Λεξ. Βάιγ. Δημητρ. ἀπάθητος Πόντ. (Τραπ.) ἀπάθ'τους Ἡπ.

